

Overdenking in de Adventszangdienst, Capelle-Schollevaar, 10 december 2006, 16.00 uur
Thema: 'Reikhalzend verlangen' n.a.v. Jesaja 40: 1-11 en Hebreëën 11: 1 en 8-16 (kernstkst: vers 16)

1. Een doorgangshuis

'Let er maar niet op hoe het eruit ziet hier', zei de man van het echtpaar, toen ik binnenstapte. 'Dit is echt zo'n doorgangshuis, waar mensen een poosje wonen, als ze wachten op hun andere huis.' Ik keek om me heen en ik moet u eerlijk zeggen: het zag er ook niet uit. Het was inderdaad nog te zien dat het ooit geveerd was geweest, maar dat was wel héél lang geleden. En het behang aan de muur, dat was helemaal vergeeld.

'Maar wij zitten er niet mee, hoor,' zei de man, 'we wonen hier toch maar even.' En vervolgens begon hij enthousiast te vertellen over het nieuwe huis, dat ze aan het bouwen waren. De tekeningen kwamen op tafel, en foto's, over hoe het er nu al voorstond.

Een doorgangshuis. Een tijdelijke woning. Omdat je wacht op dat andere huis. Dat huis, dat in aanbouw is. Dat huis waar je in je gedachten al helemaal mee bezig bent. Dat huis waar je naar verlangt. Eigenlijk is dat precies waar het in Hebreëën 11 om gaat. De schrijver vertelt over al die mensen, die het in deze wereld niet gemakkelijk hadden. Ze geloofden God, ze leefden van Zijn beloften, en soms zagen ze al dat er beloften werden vervuld. Noach mocht weer de ark uit, en in de regenboog liet God Zijn trouw zien. Maar toch, ook na de zondvloed bleek de wereld een weerbarstige wereld. Abraham en Sara: eindelijk, eindelijk kregen ze hun zoon, waarop ze zólang gewacht hadden, Isaäk. Maar er kwamen nieuwe beproevingen. Ruzie tussen Isaäk en zijn halfbroer Ismaël. Gedoe in de familie. En dan sterft Sara. Abraham blijft zonder haar achter. En als hij haar wil begraven, koopt hij een grot. Dat graf, dat is zijn eerste stukje eigen grond in het land van de belofte. Meer zal het tijdens zijn leven niet worden.

2. Onze valkuil: vastzitten aan deze wereld

Maar temidden van alles wat er gebeurt, de mooie dingen, en de dingen die tegenzitten, blijven ze op God vertrouwen: Noach, en Abraham, en Sara, en al die anderen. 'Zij allen zijn in geloof gestorven,' zegt de schrijver van Hebreëën 11 in vers 13, 'wat hun beloofd was zagen ze geen werkelijkheid worden, ze hebben slechts een glimp ervan begroet, en ze zeiden van zichzelf dat zij op aarde leefden als vreemdelingen en gasten.' Het betere, het échte, dat moest nog komen! 'Door zo te spreken (vers 14) lieten ze blijken op doorreis te zijn naar een vaderland. En daarmee bedoelden ze niet het vaderland waaruit ze weggetrokken waren,

anders waren ze daarheen wel teruggekeerd. Nee, ze keken reikhalzend uit naar een beter vaderland: het hemelse.'

Dit leven is een doorgangshuis. Het beste deel komt nog! En weet u wat me nou altijd opvalt? Dat wij, christenen hier in het rijke westen, daar zó weinig mee bezig zijn. Dat we zo weinig gericht zijn op de hemel, en op de komst van de Here Jezus. Als je leest over christenen die vervolgd worden om hun geloof, dan lees je regelmatig dat ze heel stellig zijn: 'Laat ze mij maar martelen, laat ze mij maar doden. Ze kunnen me niets doen, want mijn ziel is veilig bij God. Hij heeft voor mij een plaats in Zijn eeuwig Vaderhuis.'

Ik weet nog goed dat mijn leraar Duits op de middelbare school vertelde over de Dertigjarige Oorlog, dat was de godsdienstoorlog die Duitsland verscheurde in de eerste helft van de 17e eeuw. Het was een afgrijselijke oorlog, éénderde van de bevolking kwam om het leven. Moet u zich dat even indenken: éénderde... En mijn leraar Duits, die zei dit: 'In de literatuur van die tijd zie je duidelijk, hoe mensen verlangden naar de hemel.' U kunt het terugvinden in uw Liedboek, bijvoorbeeld in de liederen van Paul Gerhardt en Johann Franck. 'Beveel gerust uw wegen, al wat u het harte deert, der trouwe hoede en zegen van Hem, die het al regeert.' 'Wel kan zijn hulp vertragen...' zingt Paul Gerhardt dan in vers 6, 'Maar (vers 7) blijft gij met vertrouwen naar God zien in de nacht, dan doet Hij u aanschouwen wat gij het minst verwacht. Eens zal Hij u bevrijden ook van de zwaarste last, houd moedig bij het strijden aan Zijn beloften vast!' En dan het lied van Johan Franck, 'Jezus, mijn verblijden': 'Wat zou ik nog treuren als de Heer der vreugde, Jezus, binnenschrijdt! Zij die God beminnen zullen vreugde winnen ook uit bitterheid. Of mij het kwaad naar 't leven staat, tóch zijt Gij ook in mijn lijden, Jezus, mijn verblijden!'

Daar waar het leven pijn doet, daar groeit het verlangen naar de hemel. In Afrika, waar de AIDS een heel generatie wegmaait, daar zitten kerken vol, en mensen zingen uit volle borst, verlangend naar een nieuwe hemel en een nieuwe aarde. En wat zongen de zwarte slaven in Amerika, afgetobt en afgetuigd op de plantages? 'O when the saints go marching in, o Lord I want to be in that number.' 'Als de heiligen naar binnen gaan, Heer, laat mij er dan bij zijn, als één van hen!'

3. Advent: opnieuw leren verlangen

'Reikhalzend', zegt de schrijver van Hebreëën 11, 'reikhalzend hebben ze ernaar uitgekeken, al

die geloofsgetuigen uit het Oude Testament, naar een beter vaderland: het hemels vaderland! Wij, in onze westerse samenleving, staan als christenen bloot aan twee gevaren. Aan de ene kant kan het leven zó voorspoedig zijn, dat we er hélemaal in opgaan. Wat telt er nog? Lol maken met je vrienden, uitgaan, leuke films kijken, carrière maken, goed verdienen, prachtige vakanties, mooi huis, good looking face, enzovoorts enzovoorts. Waar hebben we de hemel eigenlijk voor nodig? En waarom zou je verlangen naar de terugkomst van Jezus? Nou? Waarom zou je?

Maar als het dan niet goed gaat. Als het leven tegenvalt. Als mensen je laten zitten, of als de ziekte sluipend binnenkomt, of als je zomaar aan de grond zit, dan lopen we gevaar dat de slinger hélemaal naar de andere kant doorslaat. Dan kunnen we opstandig worden, en onze vuist ballen naar God. 'Waarom laat U dit toe? Waarom grijpt U niet in? Waarom, God?' En dan kun je gaan twifelen, en je geloof verliezen. Hoe komt dat? Omdat we teveel gericht zijn op dit leven. Omdat de hemel uit beeld is. Advent, dat betekent: opnieuw leren gericht te zijn op de toekomst. Opnieuw ontdekken dat deze wereld een doorgangshuis is. En een doorgangshuis, dat móét je niet helemaal met goud gaan behangen. Dan wil je er niet meer uit! Een doorgangshuis is tijdelijk, het gaat om de woning die komt.

Vanmorgen hebben we het Heilig Avondmaal gevierd. En juist in het Avondmaal kijken we op de bodem. Op de bodem van de wereldziel. En wat zien we dan? Op de bodem van de wereldziel ligt de haat tegen God. Toen God Mens werd, in Jezus Christus, hebben wij Hem aan het kruis geslagen. Jezus' lichaam is verbroken, Zijn bloed heeft gevloeid. Deze wereld is geen goede wereld. Het is een gebroken wereld, vol zonde, vol ellende. Maar God zij dank, het Heilig Avondmaal geeft ons ook een blik op de bodem van Gods ziel. En wat zien we op de bodem van Gods ziel? daar zien we oneindige liefde. God die in Jezus Christus gekomen is om ons te redden! Om ons eeuwig leven te schenken!

Advent! Straks klinkt het weer, de engelenzang: 'Vrede op aarde!' Waarom? Omdat mensen het eindelijk leren? Omdat mensen beter worden? Nee, omdat 'God een welbehagen heeft in mensen.' Omdat God Zelf zo eindeloos veel houdt van u, van jou! Omdat Hij gekomen is om Zichzelf te geven, om voor onze zonden te sterven en op te staan. Waarom is Jezus

gekomen, in die stal? Hij is gekomen om voor ons de poort te openen naar de nieuwe hemel en de nieuwe aarde. Hij is NIET gekomen om ons leven hier op aarde aangenaam en plezierig te maken. Hoort u het goed? Hoor jij het ook? Jezus is NIET gekomen om ons leven hier op aarde aangenaam en plezierig te maken. Hij zegt: 'Als je Mij wilt volgen, neem dan je kruis maar op je!' Maar waar is Hij voor gekomen? Om de weg te openen naar het eeuwige leven! En als je dát ontdekt, dan maakt dat van je een in- en in gelukkig mens. Ook al hier en nu. Want dan besef je, steeds meer: al word ik ziek, straks zal ik voor altijd gezond zijn. Al stort mijn huis in, daar is een Vaderhuis dat eeuwig vast staat. Al komt er oorlog, daar zal het altijd vrede zijn. Al word ik door mensen bespot en vernederd, daar zal ik verhoogd worden. Al is er nog zoveel duisternis, daar is het altijd licht.

Met reikhalzend verlangen hebben ze uitgezien naar dat betere vaderland, al die mensen uit de geschiedenis. Vandaag zegt de Here Jezus: 'Verlang je mee? Ik kom eraan! Denk maar aan die prachtige woorden uit Jesaja 40: "Troost, troost Mijn volk, zegt jullie God. Spreek Jeruzalem moed in, maak haar bekend dat haar slavendienst voorbij is, dat haar schuld is voldaan. Beklim een hoge berg en zeg tegen de steden van Juda: Ziehier jullie God! Hij komt eraan! Hij komt met kracht! Maar Hij komt ook met zoveel tederheid. Als een herder widt Hij Zijn kudde, Zijn arm brengt de lammeren bijeen, Hij koestert ze, en zorgzaam leidt Hij de oaien.'

4. Wat moet de bovenkant mooi zijn...

Ziet u hem al komen, in gedachten? De Verlosser, Jezus, die alle dingen nieuw maakt? Verlangt u al mee naar de dag dat Hij terugkomt? dan mogen we weer één zijn, met al die heiligen, al die gelovigen die ons zijn voorgegaan. We hebben het gezongen: 'Hun is de prijs, de lauwerkrans, de kroon, toch zijn wij één: zij zingend voor de troon, wij in de wereld, wachtend op Gods Zoon. Halleluja, halleluja!' Laat u niet inpakken door deze wereld, door dit doorgangshuis, maar leef naar de hemel toe, leef met toekomstvisie. Leef met een doel!

In een donkere nacht, misschien wel bij een camping in Frankrijk of zo, liep een meisje met haar vader naar de hemel te kijken. Wát een sterren... 'Papa,' zei ze, 'als de onderkant van de hemel al zo mooi is, wat moet de bovenkant dan prachtig zijn.'

De bovenkant. Een beter vaderland. Wat een toekomst, gemeente. Wat een toekomst... Amen.